

mangfoldige Tilfælde er det en Forholdsregel, som det Offentlige maa træffe for hans egen Skyld, fordi man meget ofte, naar han angribes af en af disse Sygdomme, ikke selv kan træffe disse Forholdsregler; dels maa der handles hurtigt, dels vil det ved mange af disse Sygdomme være Tilfældet, at den Paagældende angribes af en saadan Sygdom i den Grad, at han ikke selv kan træffe disse Forholdsregler. Men det er da i alle Tilfælde klart, at denne Kur og Pleie af de Paagældende i hans Hjem er en Foranstaltning, som i højeste Grad er til hans egen Nytte og Bedste og ingenlunde kan siges ikke at være til hans Bedste, men kun til hans Medborgeres; derfor betragter jeg det som en ret naturlig Ting, at han maa betale disse Udgifter selv, naar han ikke er uformuende og kan bære dem. Hvad de Bemærkninger angaar, som det ærede Medlem fremkom med, om at det skulde være noget Uheld, at Udpantning iværksettes i Henhold til et Skøn, vil jeg dertil svare, at denne procesuelle Betænelighed jo ingen Steder hører hjemme; thi selve Udpantningen, vil jo ikke blive iværksat paa Grundlag af noget Skøn. Naar Udpantningen foretages vil jo Spørgsmaalet om, hvorvidt Betingelserne for Udpantningen er til Stede eller ikke, være bragt fuldstændig paa det Klare. Altsaa, fra den Omstændighed, at der bruges Udpantning som Rettsmiddel til Inddrivelse af, hvad der tilkommer Kommunen hos de Paagældende, kan der virkelig ikke hentes nogen Indvending. Skal der reises nogen Indvending derimod, maa det være ud fra den simple Realitetsbetragtning, at man mener, det er en Forholdsregel, der vil kunne ramme enkelte Mennesker, som i Virkeligheden ikke have Raad til at betale den, eller slikt. Men det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at fritage den Paagældende for at ubrede disse Udgifter, naar han virkelig har Raad til det. Man maa jo gaa ud fra, at han ellers vilde være nødt til at lade sig tage under Kur paa privat Bekostning, paa sin egen private Bekostning, og sædvanligvis vil det, der saaledes debiteres ham i det her nævnte Tilfælde fra det Offentliges Side, være mindre end det som det vilde koste ham, naar han skulde skaffe sig den fornødne Kur og Pleie ad sædvanlig Veie, ved at henvende sig til en Læge; saa jeg ser derfor ikke, at der for Folkethinget er nogen Anledning til at gaa ind paa Endringsforslaget under Nr. 7.

Berg: Jeg vilde gjerne spørge de ærede Forslagsstillere af Forslaget under Nr. 3, hvad Meningen egentlig er med det Forslag, om der ligger den Forudsætning bagved,

at dette Forslag kun vil blive brugt lige over for en Eiendom, hvortil der kun hører en enkelt Bygning eller kun over for de Bygninger, som agtes tagne i Brug efter Lovens Diemed? Eller i andet Fald, hvis Forslaget agtes anvendt ogsaa i Tilfældet, hvor der er flere Bygninger til sammen Eiendom, og der da kun benyttes en eller to af dem, hvad man da mener med "fuld Erstatning". Skal man da erhverve alle Bygninger til Eiendom, eller skal man kun erhverve dem til Eiendom, man bruger, og i andet Fald, om man dernæst vil give Erstatning for de øvrige i Nærheden beliggende, til samme Eiendom hørende, Bygninger, der ikke kunne bruges til deres sædvanlige Brug, medens de øvrige bruges til smittomme Sygdomme. Jeg tager en lille Gaard paa Landet, i Nærheden af Byen, paa en tre Længder, tre Bygninger, med Have og et lille Stykke Jord til. Nu tager man Stuehuset der til Indlægningshus, er det saa Meningen, at man tager det til Eiendom mod fuld Erstatning og saa lader det Andet ligge hen? Saa bliver der jo to Ciere der af denne Eiendom, til Ladebygningerne og til Haven bliver der en, og en anden til Stuehuset. Og hvorledes bliver det saa med Prioritetsforholdet o. s. v.? Jeg skjønner ikke rettere, end at man gjør det umuligt for en Cier at benytte dette Forslag under saadanne Forhold, naar man kun vil tage den ene Bygning og lade ham beholde Resten, thi saa er Forslaget jo i Virkeligheden ingen Ting værd. At man virkelig ved dette Forslag skulde ville give Kommissionen Myndighed til efter Cierens Begjæring at overtage baade Stuehus, Ladebygninger, Fæhus, Have o. s. v. til fuld Eiendomspris, det kan jeg dog ikke tro er Meningen; thi paa den Maade kunde man jo blive Lodseier til flere Eiendomme omkring i Amtet og i Byerne. Antagelig altsaa er Meningen den, at Forslaget kun vil komme til Anvendelse, hvor der er een Bygning, som man vil bruge, og som man har Brug for helt; men saa vil dette, forsaavidt det skal være en almindelig Bestemmelse, affjære Kommissionerne fra at benytte enlig liggende Gaarde eller saadanne Indretninger til Brug i Lovens Diemed. En Forklaring fra Forslagsstillernes Side var det dog vist ønskeligt at høre. Det kunde vel maasse være en Betryggelse for Eiendomsbesidderne, der kunde komme i dette Tilfælde, som Lovforslaget sigter til, at faae at vide, hvad Forslagsstillerne egentlig have ment med den Bygning, der tages i Brug og med Erstatning for den, naar der ikke siges Noget om, hvorvidt de tilhørende